429 מילים

דברים לעצרת בכיכר רבין – 14 שנה לרצח יצחק רבין ז"ל

7 נובמבר 2009

באנו לכאן הערב כדי לשוב ולהתחבר אל הנֵּדֶר שנדרנו לך יצחק רבין, אל שבועת-האמונים שנשבענו לך.

אתם – לפחות רבים מכם – הייתם כאן, צעירים בארבע-עשרה שנה, במוצאי-השבת ארבעה בנובמבר תשעים וחמש, בעצרת שראשיתה התרוממות-רוח והתלהבות, ואחריתה שבר גדול שכמותו לא ידענו.

הערב, אני מבקש לומר לך יצחק, כרוחך ודמותך אופפות את הכיכר הזאת.

אנחנו, תלמידיך ונאמני-דרכך. כאשר נקרֵאנו לאחוז בהגה, הנפנו שוב את הדגל שֶׁגּוֹאַל בדמך ונשאנו אותו כברת-דרך, כדי לנסות לממש את החזון ולכבוש את הפסגה שאליה חתרת, ללכת בדרך שסללת: קידום נחוש של השלום – ושמירה איתנה על הביטחון, תוך לחימה חסרת-פשרות בטרור.

כמוך מחויבים אנחנו לא לאבד אף פעם את קשר העין עם המטרה האמיתית-**עשיית שלום**. שלום עושים מעמדה של ביטחון וביטחון עצמי. לא קלה היא הדרך, רבת מהמורות היא, אך דווקא משום כך צריך להתעקש. הזמן דוֹחק. בניגוד לקלישאות העבר, הזמן לא משחק לטובתנו. חייבים להגיע להסכמים במהרה.

יצחק אני זוכר אותך, מנהיג נחוש עם ידיים מנוסות על הגה הביטחון, אך גם עם דבקות במטרה הקדושה – שלום. בתחילה, לא היה לך אמון רב בשותף הפלשתינאי, אבל לא ויתרת על המאמץ.

המטרה הצדיקה נטילת סיכונים, ואתה יצחק, בדרך המיוחדת שלך, עם החיוך המבויש והסיגריה השמוטה, עם תנועת היד המבטלת ועם הדפיקה על השולחן, הצלחת לרקום מערכת-יחסים שנתנה סיכוי אמיתי למהלך. למרות שורה של פיגועי-טרור נוראים פה בתל-אביב ובמקומות אחרים בארץ, העם לא איבד את אמונו, וההמונים שנאספו בכיכר הזאת הריעו לך ושרו אתך בלב נרגש את "שיר לשלום". כי את התקווה הזאת אי אפשר להפסיק.

רצח רבין היה שעתה הרעה והאפלה ביותר של מדינת-ישראל. אחר כך עשינו עוד כמה ניסיונות, שלא הצליחו.

אסור להתייאש, חובה לדבוק ללא- לאות במלאכת עשיית השלום: להכיר בשתי מדינות לשני עמים, להביא קץ לסכסוך וסיום התביעות ההדדיות, להגיע בהקדם למשא ומתן שיוציא ממעגל האיבה גם את סוריה ולבנון, לחתור להסדר אזורי כולל שיגבש חזית מתונה מול האיומים של מדינות סוררות וארגוני טרור. ליצור מציאות חדשה באזור המסוכסך הזה. ליצור! לצמוח! להצטיין!

רצח רבין היה אסון-לאומי נורא, התנקשות נפשעת בדמוקרטיה הישראלית, וקיפוח חייו של ראש-ממשלה נבחר, אישיות משכמה ומעלה.

אבל אַל נטעה: יצחק נרצח. לא השלום הוא שנרצח, ולא שאיפת-השלום של ישראל היא שאבדה. היא חיה וקיימת חזקה כתמיד. סופה לנַצֵּחַ.

סופה לנַצֵּחַ, אף שלא תם המאבק. גם בעיצומו של שבוע הזיכרון הארבעה עשר לרצח יצחק נאלצנו להתמודד עם גילויוֹ של רוצח נוסף, יעקב טַייטֶל שהעז להרים ראש ויד נגד יהודים וערבים שוחרי שלום ובעלי דעות ואורח חיים שאינם מתאימים

להשקפותיו המגונות. ננצח את האנרכיה, את הכיעור, את הגזענות, את חֶשְׁכַּת המחשבות.

דרכו של יצחק רבין – הדרך השקולה והנועזת לשלום בלי להתפשר על ביטחון המדינה – היא "דרך-המלך".

חבר אתה חסר, אבל הרוח איתנו.

היית מפקדי בשדה הקרב.

אתה המצביא שלי בדרך לשלום.